

Lærkerne med deres Kimen, at deroppe var der en Verden, hvor Himlen var blaa, og hvor Solen skinnede. —

Henne fra Højskolen havde Morgensangen nylig lydt . . . et Kor af halvandet hundrede kraftige Pigestemmer, ledsaget af et Par dybe Mandsrøster. Nu var Eleverne beskæftigede med Morgen-Rengøringen oppe paa deres smaa, hvidkalkede Tagkamre, der laa i en lang Dobbelttrække ovenover den store Foredragssal ligesom Celler paa en Klostergang. Men selv denne jevne Gerning udførtes under Sang og Nynnen og Sindets glade Opløftelse; og da den var tilendebragt, satte de unge Piger sig paa Sengekanterne med Armene om hinandens Liv for at bytte Tanker og udøse Fortrolighed, . . . eller de stillede sig hen i Ensomhed ved de smaa Vinduer og stod der med Haanden under Kinden og lyttede tankefuldt til Køernes Brølen og Blikjungernes Klirren og de mange andre Lyd, der bares op til dem derude fra den travle Verden, som de bølgende Engtaager halvt skjulte for deres Blik, — og som ogsaa i en anden Forstand forekom dem underlig fjern og uvirkelig.

Imidlertid rygtedes det, at der holdtes „Sammen-sladder“ inde i det store Hjørnekammer, Brejdablik. Det var Slagelse-Natalie, der som sædvanlig havde sat Gemytterne i Bevægelse. Den høje, krushaarede Pige gik frem og tilbage over Gulvet og oplæste med glødende Kinder Vilh. Prams sidste store Tale, der stod aftrykt i Dagens Nummer af Højskoletidende. Rundt omkring paa Sengekanterne sad Tilhørerne og afbrød hende med imødegaaende Tilraab. I den Bladstrid, der i den sidste Tid var bleven udfægtet mellem Vilh. Pram og Højskoleforstander Sejling angaaende Vennesamfundet, havde nemlig alle Skolens andre Elever trofast holdt med deres egen Forstander. Kun den lille skikkelige Sofie Landerslev inde fra „Østen for Sol“ havde Natalie foreløbig vundet for sit Parti, men hun havde